נערת האווזים

אגדת ילידי אמריקה

לפני זמן רב מאוד חיה בכפר שופין יתומה צעירה אצל דודה שלה.
הדודה טיפלה יפה בילדיה אך ליתומה הקטנה התייחסה באכזריות. היא חייבה אותה לעבוד מזריחת השמש ועד שקיעתה, לאסוף זרדים להסקה, לעבוד בשדה, לתקן את קירות בוץ של ביתם ולטפל באווזים.
כל בוקר הילדה הוציאה את האווזים מהלול שלהם והובילה לעמק, כדי שיחפשו שם את מזונם. לעתים קרובות שלחו אותה החוצה בלי ארוחת בוקר, ולא פעם היא גם הלכה לישון רעבה.
היא עבדה קשה במשך שנים. איש לא הראה לה כל חיבה, אך היא טיפלה יפה מאוד באווזים והם אהבו אותה ובאו מיד כשקראה להם לקראת לילה, כדי להחזירם ללולים.
במשך הזמן נערת האווזים גדלה ונעשתה לאישה צעירה. אך היא תמיד נראתה מלוכלכת ועייפה מרוב העבודה. שערותיה היו מלוכלכות ולא סרוקות, בגדיה היו מטולאים וקרועים, והיא לבשה רק מה שבני דודים שלה הותירו.
יום אחד הוכרז בכפר על נשף ריקודים, האמור להתקיים כעבור ארבע ימים. כולם היו מרוגשים מאוד. בנות הדודה של נערת האווזים התחילו לתפור שמלות מיוחדות לקראת הנשף. הן צחקו תוך תפירה וסיפרו איך נהדר הן תיראנה בריקודים.
נערת האווזים ידעה שהיא לא תלך לנשף, וממילא לא היה לה מה ללבוש לחג. כולם הרי יצחקו מבגדיה המרופטים.
במשך שלושה ימים נערת האווזים יצאה עם אווזיה ותוך אנחות סיפרה להם על הנשף.
"כמה טוב היה אילו יכולתי להיות שם" נאנחה.
האווזים המשיכו ללכת.
"אבל זה לא יקרה. אפילו אילו יכולתי ללכת לשם, אין לי מה ללבוש לנשף. כולם יצחקו ממני" אמרה לאווזים.
האווזים המשיכו ללכת.

ביום הרביעי, כשנערת האווזים יצאה אתם לשדה, לא הרגישה שהם מובילים אותה לגיא יותר רחוק מאשר היו שם קודם אי-פעם.
ושם האווזים עצרו ועמדו סביבה.
האווז הזקן ביותר נפנף בכנפיו, ניגש אליה ואמר "נעזור לך ללכת לנשף הריקודים."
נערת האווזים הביטה על האווז הזקן בפה פעור ולא יכלה לדבר. בסוף היא קראה "דיברת אלי! באמת דיברת אלי! שכה אחיה, האווזים שלי יודעים לדבר!"
"כן, אנו יכולים לדבר כשרוצים בכך" ענה האווז הזקן "תתרגלי לזה!"
"הו, אווזים מדברים, אני שמחה מאוד" אמרה נערת האווזים "ומה דיברת על הנשף?"
והאווז הזקן אמר "אם תסמכי עלינו, נעזור לך ללכת לנשף הריקודים."
"אבל אין לי מה ללבוש, מלבד הבגדים הישנים האלה, ואני מלוכלכת" קראה הנערה.
האווזים הביטו עליה בלי מילה.
"כן, אני סומכת עליכם" אמרה נערת האווזים "הייתם הידידים היחידים שלי במשך כל השנים האלה."
האווזים אמרו לה להוריד את שמלתה ולשים על הארץ. ואז הם רצו על השמלה הלוך וחזור, הכו בה בכנפיהם ונקרו במקורות.
אווזים אחרים נעמדו סביבה, ליטפו אותה בכנפיים וסרקו את שערותיה במקורות עד שהעור שלה היה נקי וחלק והשער הארוך שלה נעשה מבריק ומסולסל.
וכשהם גמרו, האווז הזקן עמד שם והחזיק במקורו שמלה נהדרת, רקומה בצבעים מרחיבים. נערת האווזים לבשה אותה.
אווז גדול אחד נער את כנפו וממנו נפל על הארץ זוג מוקסינים, סנדלי עור לבנים.
אווז אחר פתח את מקורו ומשם נפלה מחרוזת צדפים יפהפה.
לבושה בבגדיה החדשים ובפנים הזוהרות נערת האווזים נראתה יפהפייה ממש.
היא הודתה לאווזים ופנתה בכוון הכפר, לנשף.
"לפני שתלכי" אמר האווז הזקן "תבטיחי שלא

תשכחי אותנו כאן בגיא, ושתחזרי לפני שיחשיך, כדי להחזיר אותנו ללולים שלנו."
"אני מבטיחה!" קראה נערת האווזים כשהיא רצה לכפר "תסמכו עלי!"
כשנערת האווזים הגיעה לכפר אף אחד לא הכיר אותה בבגדיה החדשים ונהדרים. כל הבחורים הצעירים הביטו עליה בהערצה וניסו לנחש מי האישה הצעירה ויפה זו. וכל הנשים בירכו אותה בחמימות.
תחילה היא הייתה מבוישת קצת וקשה היה לה לשוחח עם אנשים, אך במשך הזמן הצטרפה לרוקדים. היא נהנתה מאוד מהריקודים ורקדה ורקדה, עד ששכחה לגמרי מהאווזים.
רק כשצללים ארוכים ירדו על הכפר והשמש הסתתרה אחרי ההרים היא נזכרה בהם. כל ידידיה החדשים קראו אחריה אך היא עזבה אותם ורצה מהכפר. כשהגיעה לגיא בו השאירה את האווזים היה כבר חושך, והאווזים לא היו שם.
היא רצה דרך הגיא ובמורדות הגבעות וקראה לאווזים שלה. היא קראה וקראה ושוב קראה, אך האווזים לא ענו לה. ככל שהיא רצה מהר יותר, כך מהר יותר ברחו ממנה האווזים.
השיחים והקוצים קרעו את בגדיה החדשים והיא התכסתה באבק ובבוץ. המחרוזת היפה נקרעה גם היא, נפלה לארץ ואבדה בחושך.
בסוף חזרה נערת האווזים לכפר, מלוכלכת ומתייפחת. היא ידעה שעכשיו חייה יהיו עוד יותר קשים, בלי האווזים הטובים שלה.

לכן עד היום אווזי בר מפוזרים בין הגבעות והעמקים.
ומכיוון שנערת האווזים לא עמדה בהבטחה שלה, אווזי בר לא סומכים יותר על בני אדם ובורחים, כשאלה מתקרבים אליהם.